

MATT DINNIMAN

CARLOVA

POSTAPOKALYPTICKÁ

★ SHOW ★

**CARLOVA
POSTAPOKALYPTICKÁ
SHOW**

**KNIHY MATTA DINNIMANA
V NAKLADATELSTVÍ
MYSTERY PRESS**

HROBKAŘ CARL

Carlova postapokalyptická show

PŘIPRAVUJEME

Konec světa podle Carla
Carlova anarchistická kuchařka

MATT DINNIMAN

CARLOVA
POSTAPOKALYPTICKÁ
★ SHOW ★

PŘELOŽIL JIŘÍ MATYSKIEWICZ

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Matt Dinniman, 2020
Translation © Jiří Matyskiewicz, 2025
Cover Illustration © Ondřej Hrdina, 2025
Book Design © Martin Stehlík, 2025
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-851-8 (pdf)

*Tato verze knihy je věnována hvězdě jednoho
z největších, nejúžasnějších a nejinspirativnějších
příběhů o přežití naší doby.*

Fioně.

Hrošici Fioně.

Ano, věnuju tuhle knížku zatracený hrošici.

Sorry, mami.

Dokud stojí Koloseum, stojí Řím;
padne-li Koloseum, padne i Řím;
padne-li Řím, padne svět.

– *Beda Ctihodný*

K transformaci došlo ve 2:23 pacifického standardního času. Pokud vím, všichni, kteří se zrovna nacházeli někde uvnitř, v ten moment zemřeli. Každý, kdo měl nad hlavou střechu, byl prostě kaput. To zahrnovalo i lidi v autech, letadlech nebo třeba v metru. Dokonce i ve stanech nebo kartonových krabicích. Sakra, možná i ty, co si drželi nad palicí deštník, byť tím už si tak jistý nejsem.

Nebudu vám lhát. Ti, co se vyskytovali uvnitř, nejspíš v pohodlném teplíčku, a nechávali si zdát nějakou hovadinu... Na ty fakt žárlím. Ti klikaři se prostě vypařili. *Prásk*. Transformace je během okamžiku změnila na prach.

Stalo se to v úterý, kalendář tvrdil, že je třetího ledna. Na Severní Ameriku se sesypala hnusná zimní bouře a půlka kontinentu skončila pohřbená pod sněhem a ledem. V Seattlu během té noci moc sněhu nenapadlo. Ale teplota klesla hodně pod nulu, a tím myslím poctivou fahrenheitovskou nulu. Pro ty z vás, co nejste ochotní používat imperiální systém, to znamená asi mínus dvacet stupňů Celsia. To je sakra nezvykle silný mráz, i na leden.

Jsem si jistý, že v jiných částech světa, kde bylo tepleji a ne hluboká noc, přežilo víc lidí. Mnohem víc.

Taky bych se vsadil, že většina z nich měla ve chvíli incidentu výrazně vhodnější oblečení než já. A nejspíš ti hajzlíci disponovali dostatečným IQ, aby nezamířili za světlem.

Jenže já si nemohl vybírat.

Jak jsem říkal, mrzlo jako na Sibiři a mně zůstaly akorát trenky, kožený bomber a na chodidlech naražené malé růžové sandály.

V náručí jsem se snažil udržet vřískající, drápající, plivající a všelijak se kroutící šelmu jménem Princezna Rakvička, královna Anna Šlehačka – výstavní perskou kočku s želvovinou srstí, která stála víc, než jsem si i s občasným melouchem vydělal za rok. Moje bývalá jí říkala zkráceně Princezna Rakvička. Mně bohatě stačila ta Rakvička.

Zastavím se a přesunu se o deset minut zpátky. Nebudu vás nudit zdoluhavým vysvětlováním, ovšem pár důležitých detailů byste určitě ocenili.

Jmenuju se Carl. Je mi dvacet sedm. Odkroutil jsem si pár let u americké pobřežní stráže a pak jsem skončil jako lodní technik. Pracovní dobu jsem trávil opravováním elektrických systémů na jachtách bohatých debilů. Pár dní předtím, než se to všechno semlelo, jsem ještě bydlel se svou přítelkyní v našem společném bytě v Seattlu.

Jmenovala se Beatrice. Bea. Na Nový rok se vydala s partou kamarádů na Bahamy. Neřekla mi, že tam s nimi letí její bývalý, ačkoli jsem na to přišel fakt rychle. Stačilo se kouknout na její instagram a objevit fotku, kde mu sedí na klíně.

Nemám rád drama. Neprovozuju ho a špatně ho snáším. Nezáleželo mi na tom, jestli mi zahýbá nebo ne. Lhala mi. Zavolať jsem jí, abych jí oznámil, že jsme spolu skončili. Slíbil jsem, že až se vrátí, budou všechny její věci pečlivě sbalené. Žádné drama, žádné potíže. Prostě konec.

Požádala rodiče, ať si přijedou pro kočku, ale ti žili na druhé straně státu, za Kaskádami, a v tom počasí se přes hory

nedalo projet. Tak jsem slíbil, že se o tu zatracenou číču postarám, dokud se Beatrice nevrátí.

Ted' by se asi hodilo vám Rakvičku popsat. Je to jedna z těch hrozně huňatých čičin s plochým ksichtem, které od pohledu patří na klín padoucha v dalším dílu *Jamese Bonda*. Žili jsme s Beou ve dvoupokojovém bytě a půlka ho patřila kočce. Vezměte si z toho, co chcete. Teda přesněji řečeno, ta místnost sloužila pro všechny možné trofeje, stužky, odměny a zarámované fotografie, na nichž sedí našťvaná chundelatá Rakvička s Beou a rozhodčím té či oné výstavy po boku. Rakvička trofejí a dalších nesmyslů vyhrávala hromady na každé soutěži, kam ji Bea vzala. A Bea s ní jezdila všude možné prakticky každý víkend.

Celá její rodina trpěla posedlostí perskými kočkami. Mně byl svět kočičích výstav naprosto cizí. Jak jsem určitě říkal, já a drama nejde dohromady.

Něco vám nicméně řeknu o lidech, co jedou v kočkách. Především v těch výstavních.

Anebo víte co, vyseru se na to. Nasrat na ně. Důležitý je fakt, že Bea a Rakvička patřily do světa, se kterým jsem nechtěl mít absolutně nic společného.

Nikdy jsem kočky neprožíval. Ale říkal jsem si, že když už to sepisuju, budu psát pravdu, a musím se přiznat, že Rakvičku jsem si oblíbil. Prděl na každého i s jeho názory. Takovou samostatnost jsem musel respektovat. Pokud mi chtěla sedět na klíně, zatímco jsem hrál na playstationu, prostě tam seděla a poser se. Jakmile jsem se ji pokusil sebrat a odstrčit, syčela a drápala. Poté, co jsem ji shodil, hned vyskočila zpátky a zvedla ke mně placatý ksicht, který jasně říkal: *Co s tím ted' uděláš, debile?*

Mnohdy se mnou cloumalo pokušení tu bestii zaškrtnit. Ale takový kretén nejsem. Navíc jsem obdivoval zarputilost té malé chlupaté příšery. Kamarádi se mi posmívali, že trávím

čas s kočkou, co stála víc, než kdy vydělám, ale já ji měl rád. Líbilo se mi, když mi ta koule vzteklých chlupů seděla na klíně.

Mezi Beatricina pravidla, přes která nejel vlak, patřil zákaz kouření v bytě. Takže po naší telefonické hádce a rozchodu jsem pochopitelně hulil jak fabrika. Víím, jako blbý puberták, co chce dělat trapné naschvály. Jenže venku mrzlo jako prase. Rakvička kouř nesnášela a vždycky jí od něj načíchla kožešina. Jako kompromis jsem kouřil v otevřeném okně.

Inu, vzbudil jsem se kolem druhé ráno z nějakého divného snu a rozhodl se, že potřebuju čouda. Vytáhl jsem cigára, vyklonil se do ulice a zapálil si.

Rakvička dosud chrápala vedle mě v posteli. Tehdy se ovšem rozhodla, že se poprvé ve svém prvním kočičím životě stane velkou průzkumnicí. Skočila mi na rameno a pak se vrhla z druhého patra na protější strom. Prostě *hop*. Okno jsem takhle otvíral za poslední rok mnohokrát a nikdy se po něm ani nepodívala. Až během nejmrazivější a nejděsivější noci se ta chlupatá mrcha rozhodla vyrazit za dobrodružstvím.

Sešplhala po kmeni, opatrně očíchala chodník a najednou si uvědomila, jaká je venku zasraná zima. Její výprava skončila dřív, než začala. Promptně se vydrápala nahoru a zírala mi do očí z větve dva metry od parapetu. Dobrodružné choutky ji přešly, ovšem na skok si netroufala. Místo toho se z plných plic rozeřvala.

Pár minut jsem té bestii nadával a snažil se ji přesvědčit, ať se vrátí dovnitř. Otevřel jsem okno dokořán. Vyhrátý byt začala pokrývat jinovatka. Naježená černo-běžovo-bílá kočka vřískala a prskala, až jsem se bál, že se probudí některý ze sousedů a sundá ji brokovnicí.

Moje poctivé těžké boty si hověly v sušáku ve sklepě. Tenisky jsem nedokázal najít. Učinil jsem proto operativní rozhodnutí, kterého jsem od té doby mnohokrát litoval, a místo plýtvání časem narval větší část chodidel do růžových sandálů své

ex. Natáhl jsem si kožený bomber a vyrazil na lov té zatracené kočky. Část mé osobnosti mi při tom šeptala do ucha: *Vyser se na ni. Není to tvoje kočka. Ať si klidně zmrzne, mrcha.*

Ale jak padlo, takový kretén nejsem. Přestože by si to Beatrice zasloužila. Tu kočku fakt milovala. Malá blbá Rakvička v mrazu neměla šanci. Ne na dlouho.

Potvora seděla na stromě jen dva metry od mého okna a ječela, jako by jí někdo před očima griloval kořata.

Seběhl jsem po schodech a skočil ven. Dorazil jsem ke stromu u chodníku a už v tu chvíli litoval své zbrklosti a nadával si, že jsem se neoblíkl pořádně. Ledový vzduch do mě zatnul drápy jako přišera z hororu a snažil se dostat až ke kostem.

Rakvička pořád seděla vysoko na větvi mimo můj dosah. Na střídačku čučela na okno a na mě. Furt ječela. V prvním patře se rozsvítilo a já zoufale zaúpěl. Paní Parsonsová. Nabručená bába, která milovala posílání udání a stížností.

„Rakvičko!“ křikl jsem na kočku. „Pojď sem, ty malá svině!“ Rozpráhl jsem ruce a doufal.

Uměla mi skočit do náruče. Stačilo zatrást pytlíkem sucharů a šla po mně jako hladový tygr. Stačilo udělat: „Čičiči,“ a celkem ochotně mi skočila na rameno. Kdybych nebyl blbec a trochu přemýšlel, vzal jsem si suchary s sebou.

Okno v prvním patře se otevřelo.

„Co se to tady ve jménu božím děje?“ zeptala se paní Parsonsová a vystrčila ven hlavu. Kolem ní měla omotaný ručník jako turban a zlýma očkami zaostřila přímo na mě. „Carle, to jsi ty?“

„Ano, paní Parsonsová. Omlouvám se. Moje kočka vylezla ven a já se ji snažím dostat zpátky, než zmrzne na kost.“

„Spíš mám pocit, že na kost zmrzneš –“

Nikdy tu větu nedokončila.

Bum.

Přišlo to hrozně rychle a stejně rychle to skončilo.

Přímo před očima mi něco celý barák rozmáčklo na placku. V jednu vteřinu tam stál sedmipatrový činžák, ve druhou ne. Ne že by jen tak zmizel. Když se to stalo, díval jsem se přímo na paní Parsonsovou. Představte si ten dům jako předimenzovanou plechovku od piva, kterou rozšlápla gigantická kosmická bota. Viděl jsem to a taky slyšel. Kolem zavyl vítr a najednou se úplně setmělo. Pouliční lampa, vedle které jsem stál, zmizela. Budovy všude kolem přestaly existovat. I auta na silnici.

Zmizelo všechno kromě stromů, kol ve stojanech a mopedu Marjorie Williamsové s botičkou místních dopraváků.

Rozhlédl jsem se a na okamžik zapomněl na svinský mráz. Byla temná noc, pod mrakem, takže jsem toho moc neviděl. Akorát v dáli jsem zahlédl oheň. Byl vidět jen díky tomu, že mezi mnou a požárem už nestály žádné baráky.

V okolí zavládlo ticho jako v hrobě.

„No to mě poser,“ zasyčel jsem, zatočil se dokola a zoufale se rozhlížel.

Kolem zůstávalo jen pár náhodných věcí. Stojany na kola a dopravní značka *Stop*, přestože nedaleko visící cedule se jménem ulice zmizela. Nedávalo to smysl. Na místech, kde parkovala auta, se objevily hliněné skvrny odpovídající velikosti, jako by je něco vtáhlo do středu Země přímo skrz asfalt.

Rakvička mi skočila do náruče. Zadíval jsem se na tu chluapatou potvoru a fakt nevěděl, co říct nebo co dělat.

„No to mě poser,“ zopakoval jsem.

Z činžáku zůstal obdélník přeorané hlíny a kamení.

A pak jsem to uviděl. Leželo mi to u nohou. Kulatá věc obalená ručníkem.

Hlava paní Parsonsové.

Přestože jsem ve tmě moc neviděl, pochyboval jsem, že se pletu.

Uvědomění přišlo jako rána kladivem. Zmizení budov mě šokovalo. Až tehdy mi došlo, že byly plné lidí. Prakticky

všichni ve městě zalezli na noc dovnitř. Kvůli zatracené zimě dokonce většina bezdomovců zamířila do útulků. V novinách psali, že se je tam snaží nahnat i policajti. Dvě ráno. Všichni leželi v postelích. A to znamenalo... Že jsou všichni mrtví!

Točil jsem se pořád dokola jako úplný idiot a netušil, co si počít. Najednou se mi obrátil žaludek. Rakvička dospěla k názoru, že jsem opravdu idiot, a začala se mi v náručí kroutit. Drápala mě, jenže pustit jsem ji nehodlal.

Pak se ozval hlas. Mužský, roboticky znějící hlas.

Rozezněl se mi v hlavě. Cítil jsem ho fyzicky jako škrábání jehlou přímo do mozku. Nemluvil anglicky, přesto jsem mu rozuměl. Zároveň s ním se mi před očima objevila písmena.

UPOZORNĚNÍ PRO ZBYTKY LIDSTVA

„Cože?“ křikl jsem. „Co je to? Kdo je to?“

Pokusil jsem se létající písmenka nakopnout, ale dosáhl jsem jen toho, že mi z nohy odletěl příliš malý sandál. Chvátne jsem k němu doskákal po druhé noze a pokusil se ho znovuzvout.

Slova se pohybovala se mnou, držela se mi pořád metr před ksichtem.

Nejednalo se o normální latinku. Věty se táhly shora dolů, ne zleva doprava. I tak jsem je bez problémů přečetl, jako bych ten jazyk používal celý život.

Jelikož jste podle pravidel Syndikátu, sekce 543 zákona o rezervách vzácných elementů, do padesáti solárů od prvního kontaktu nepodali žádost o využití práv k minerálům a elementům, byla vaše planeta zabavena a jmenovaný planetární regent zahájil těžbu depozitů cenných prvků.

Všechny interiéry na planetě byly rozdrceny a vzniklé suroviny, organické i anorganické, procházejí těžebním procesem.

Podle zákona o restituci těžných materiálů a sekce 35 zákona o ochraně domorodých životních druhů mají zbývající lidé možnost získat zpět natěžený materiál. Korporace Borant, jíž připadlo regentství nad touto sluneční soustavou, si jako způsob restituce vybrala možnost číslo tři, označovanou jako osmnáctipatrová Světová hrobka. Korporace Borant má všechna práva na vysílání, zpeněžení a řízení všech aspektů Světové hrobky a tak tomu zůstane, dokud bude dodržovat všechny řády a nařízení týkající se planetární recyklace.

Po úspěšném dokončení osmnáctého patra přejde regentství na následníka.

Na planetu byl vyslán neutrální syndikátní pozorovatel ve formě umělé inteligence, což jsem konkrétně já osobně. Mým úkolem je zajistit dodržování veškerých norem.

Věnujte prosím pečlivou pozornost následujícím informacím, jelikož je nebudu opakovat.

Podle zákona o ochraně domorodých druhů je veškerý zbývající materiál, odhadem 99,999999 procent zpracované hmoty, využit k výstavbě podzemní Světové hrobky. První patro se otevře přibližně osmnáct sekund po konci tohoto hlášení. Vchody zůstanou průchozí přesně jednu pozemskou hodinu. Jakmile se uzavřou, už nebude možné je využít. Pokud se zapojíte, nebudete moci odejít, dokud nedokončíte všech osmnáct pater, nebo nesplníte jiná specifická kritéria.

Pakliže se rozhodnete nevstoupit do Světové hrobky, budete muset přežívat z toho, co zůstává na

povrchu, a tohle je pravděpodobně poslední syndikátní komunikace, které jste svědky. Zpracovaná hmota a prvky jsou zabaveny. Nicméně můžete dál těžit a využívat zbývající přírodní zdroje. Korporace Borant vám přeje hodně štěstí a děkuje vám za skvělou příležitost.

Ti z vás, kteří si přejete využít právo restituce, dávejte prosím pozor.

Na planetě se objeví 150 000 vchodů do prvního patra. Budou označeny a dají se snadno najít. Jestliže se rozhodnete je využít, budete mít pět dní, pět otoček vaší planety kolem osy, abyste našli cestu do dalšího patra. Do druhého patra vede 75 000 vstupů. Do třetího 37 500. Do čtvrtého 18 750. Do pátého 9375 a do šestého 4688. Jejich počet s každým patrem klesne o polovinu, zaokrouhleně, až do osmnáctého patra, které bude mít přesně dva vchody a jeden východ.

Hrobkaři, kteří se odhodlají vstoupit do Světové hrobky, musí najít schodiště před uplynutím časového limitu. Po jeho vypršení bude patro recyklováno a veškerá hmota, organická i anorganická, zabavena. Vygenerovaná kořist a jiná nevytěžená hmota mohou skončit na syndikátním trhu.

Pro každé následující patro se bude limit na recyklaci prodlužovat. Další pravidla budou oznámena, pokud některý z hrobkařů dokáže sestoupit do desátého patra.

Jestli se rozhodnete účastnit Světové hrobky, rádím vám, abyste co nejrychleji našli tutoriálový cech. V patrech jedna až tři je jich rozmístěno velké množství.

Děkujeme vám, že jste součástí Syndikátu. Přejeme vám skvělý syndikátní den.

Můj mozek sotva dokázal pobrat, co mi ten hlas říká. Nejenže se mi myšlenky rozutíkaly, taky jsem přestal cítit nohy. Stál jsem na mrazu příliš dlouho a začínaly mi hrozit nejen omrzliny na prstech, ale i smrt. Musel jsem se schovat do tepla, někam dovnitř.

Jenže žádné *dovnitř* neexistovalo. Dokonce ani auta. Zadíval jsem se na požár, který řádil o pár bloků dál. Potřeboval jsem se tam dostat, a kvapem.

Pokusil jsem se rozběhnout.

Před zmizením budov vál ulicí mrazivý vánek. Bez mnohapatrových větrolamů se do mě opřel ostrý víchr páchnoucí po moři.

Rakvička se mi kroutila v náručí, drápala a snažila se osvobodit. Dokonce se mi zakousla do ramene. Před zuby mě ochránila stará bunda.

Zdálo se mi to? Nebo jsem se omylem sjel nějakým halucinogenem?

Světová hrobka? Co to má kurvafox být? Co to vůbec znamená? Myšlenky se mi míhaly sem a tam. Vzpomněl jsem si na *Dračí doupe* a podobné hry, které jsem hrál u pobřežní hlídky, pokud jsem zrovna nebyl ve službě. V širokém okolí jsem neviděl nikoho živého. Jediné zvuky vydával mrazivý víchr.

Noc rozervalo zatroubení připomínající trumpetu. Zarázil jsem se a rozhlédl se.

Co teď?

To se asi otvírá ta hrobka, pomyslel jsem si. *Ono se to doopravdy stalo. Dopřdele, fakt se to stalo!*

Ani ne třicet metrů ode mě se objevila jasná záře uprostřed místa, kde stával obchůdek se zlevněným zbožím. Další světlo jsem zaregistroval asi kilometr daleko. Rozhlédl jsem se a viděl v troskách města další a další.

I na tu vzdálenost jsem cítil, jak z jasně ozářené díry vychází teplo.

Nepřemýšlel jsem o tom. Pořád jsem ještě nezpracoval proud informací, co mi nastříkali do lebky. Na nohách jsem měl malinkaté růžové sandály. Požár zuřil dál, než jsem se původně domníval. Věděl jsem, co s lidmi dělá podchlazení nebo omrzliny.

A tak jsem se obrátil k nejbližšímu světlu a rozběhl se.

PRVNÍ ČÁST

2.

1. patro

5 dní do kolapsu

Ve světle jsem našel zdobené schodiště vedoucí přímo dolů. Stupně, dost široké, aby po nich mohlo jít bok po boku dvacet lidí, vypadaly jako z kovaného železa. Zespoda vycházelo příjemné teplo.

Udělal jsem krok a propadl se hlouběji, než jsem čekal. Konstruktiv se rozlehlo příliš hlasité došlápnutí.

Kolem ještě nedávno žilo milionové město. Teď jsem tu byl sám.

Rakvička se přestala rvát, místo toho mi zařala drápy do ramene, a jak jsme sestupovali, tiše vrčela. Příjemné teplo mě lákalo hlouběji a hlouběji. Nohy a hlavně chodidla, která jsem venku přestal cítit, mě nyní pálily. Nestrávil jsem na mrazu takovou dobu, abych si odnesl trvalé následky, přesto jsem mohl počítat s osklivými omrzlinami.

Zdálo se, že schodiště je nekonečné. Stupně pokrývaly podivné ornamenty evokující ryby. Nebo možná démony. Něčím to připomínalo asijské umění, ale hlavně mě to pekelně znervózňovalo. Ještě před pár minutami se tady žádné schody nenacházely.

Tohle celé je postavené z rozdrčených baráků a aut a lidí z celého světa...

Kdo to udělal? A *jak*?

Teplota s každým krokem stoupala, a než jsem se dostal na dno, vyšplhala kus nad běžnou pokojovou a vzduch zvlhnul. Schodiště končilo na mramorové podlaze. Cestu mi zahrazovala masivní dřevěná vrata, nejmíň deset metrů vysoká i široká. I je zdobily rytiny obrovských démonických ryb.

Zadíval jsem se na tu zatracenou bránu a zabručel: „Co to sakra je?“

Informační okýnko vyskočilo natolik nečekaně, že jsem leknutím ustoupil. Přišlo mi, jako bych se nacházel uvnitř videohry, nebo si nasadil kouzelné kontaktní čočky. V rohu jsem si všiml křížku na zavření. Opravdu jako v počítačovém programu.

Toto je zpodobnění Kua-Tin, dominantní rasy soustavy Borant a hlavních majitelů korporace Borant. Nezapomeň, jak vypadají. Časem budeš muset vyplnit test.

Ten konec měl být vtip? Soustředil jsem se na velké X a mentálně do něj zkusil šťouchnout.

Okno se zavřelo.

Hm, pomyslel jsem si.

Znovu jsem se zadíval na rytiny a ucítil, jak mě na mozku něco polechtalo. Informační okno se otevřelo a já ho opět zavřel.

Divné. Dokázal jsem ovládat informace pomocí myšlenek. Mohl jsem otvírat okna u předmětů, na které jsem se zadíval. A mohl jsem je zase zavírat mentálním kliknutím na X.

To znamená, že je mám v hlavě. Možná se nic z toho ve skutečnosti ti neděje. Možná spím a tohle je simulace. Jako v Matrixu.

Narůstající bolest v rozmrzajících nohách mi připomněla, že je fuk, jestli jsem v simulaci, nebo ne. Zranění byla oprávněná.

Volnou rukou jsem zatlačil na vrata. Hladce se rozevřela a odhalila dlouhou chodbu osvětlenou loučemi. Jelikož disponovala stejnou šířkou a výškou jako vrata, připomínala spíš tunel pro dvouproudovou silnici. V dáli jsem zahlédl několik křížovatek. U nejbližší se objevila blikající záře. Asi značka, ale na tu vzdálenost jsem nedokázal rozeznat detaily.

Rakvička se mi zakousla do ruky.

„Au!“ zaječel jsem a shodil ji na zem. Samozřejmě že dopadla na všechny čtyři. A pak zamířila do koridoru. Po pár krocích se zarazila a zmateně se rozhlížela.

Vykročil jsem za ní a vrata se za mnou zabouchla. Světlo ze schodiště zmizelo a nahradilo ho příšeří rozháněné rudou září loucí.

Vítej v prvním patře, hrobkaři.

V hlavě se mi ozval mužský hlas, jiný než u původního oznámení. Zněl přehnaně nadšeně, skoro jako hlasatel televizního pořadu. Slova se mi současně promítla před obličejem. Na rozdíl od okénka s nápovědou jsem je nemohl zavřít. Fungovalo to spíš jako titulky v kině.

Vpravo nahoře, na hranici periferního vidění, se objevil odpočet.

4 dny 23 hodin 48 minut

Znovu jsem se pokusil písmenka zahnat, ale držela se na místě. Zavřel jsem oči a informace zmizely. Dost mě to znervožňovalo a bál jsem se, že se mi z toho časem udělá špatně od žaludku.

Rakvička pár kroků přede mnou mlátila tlapami do vzduchu.

Ona to taky vidí, pomyslel jsem si. To mě poser.

Ať už to bylo cokoli, postihlo nás to oba.

„Rakvičko!“ křikl jsem. „Zůstaň se mnou.“

Kočky jsou kočky, takže mě samozřejmě ignorovala. Když jsem se na ni zadíval, ucítil jsem stejné polechtání na mozku jako při studování dveří. Soustředil jsem se a objevilo se nad ní informační okénko.

Hrobkařka #4119 „Princezna Rakvička“ (1. úroveň)

Rasa: kočka

Povolání: nepřirazeno

Udělal jsem krok a uvědomil si, že mám na nohách naražené maličké sandály.

Zaútočila na mě další zeď textu.

Jsi zařazen do systému jako hrobkař číslo 4122. Tvé jméno je Carl a rasa člověk.

Začínáš na první úrovni. Novou rasu a povolání si budeš moct vybrat, až sestoupíš do třetího patra. Tvé vlastnosti byly určeny na základě tvého současného fyzického a mentálního profilu. Více informací najdeš v nabídce statistik.

Nabídka? Zapřemýšlel jsem, jak ji vyvolat. Než mě něco napadlo, znovu jsem dostal přes hubu vlnou textu – až jsem se zapotácel.

Gratulace!

Získal jsi svůj první úspěch. *Bláznivý kočkofil*.

Vstoupil jsi do Světové hrobky doprovázen kočkou. Óóó, to je sladké!

Odměna: Získal jsi bronzový poklad chovatele zvířátek!

Nový úspěch! První bláznivý kočofil.

Jsi první hrobkař, který vstoupil do Světové hrobky doprovázený kočkou. Musíš tu mrchu fakt milovat. Škoda že záhy oba chcípnete mimořádně hnusnou smrtí. Nebo možná ne. A hele! Dostal jsi za to další odměnu!

Odměna: Získal jsi legendární poklad chovatele zvířátek!

Nový úspěch! Ranní ptáče.

Patříš mezi prvních 5000 hrobkařů, kteří vstoupili do nové Světové hrobky. Ty naivní blbče.

Odměna: Získal jsi stříbrný poklad dobrodruha!

Nový úspěch! Prázdné kapsy.

Nevzal sis s sebou žádné zásoby. Žádné. Hele, víš, že pořád musíš jíst?

Odměna: Získal jsi bronzový poklad dobrodruha!

Nový úspěch! Proč nemáš kalhoty?

Vstoupil jsi do hrobky bez kalhot. Ty vole, to jako fakt?

Odměna: Získal jsi zlatý poklad šatníku!

Nový úspěch! Boj beze zbraně.

Takže... ty jsi vlezl do podivného podzemí, kterému se říká Světová hrobka, a nevzal sis s sebou žádnou zbraň? Bud' jsi odvážnější, než vypadáš, nebo jsi úplně pako. Hodně štěstí, Van Damme.

Odměna: Získal jsi bronzový poklad zbrojnice!

Nový úspěch! Samotář.

Vstoupil jsi do hrobky sám, bez dalších lidí. To tě doma neučili, že v počtu je síla?

Odměna: Žádná. Haha! Už teď seš mrtvej, kámo.

Zíral jsem na poslední slova, zatímco pomalu mizela.

Už teď seš mrtvej.

Rakvička mlátila tlapkami do vzduchu.

„Nabídka,“ řekl jsem.

Nic se nestalo.

„Statistiky.“

Nic.

Jak se ty informace dají sakra vyvolat? Text mi tvrdil, že jsem dostal nějaké poklady. Jako v blbé mobilní hře. Musel jsem mít inventář. Z úvodního prohlášení jsem si pamatoval, že mám najít tutoriálový cech. Zadával jsem se na neonový nápis asi sto metrů daleko. Že by to bylo ono?

Vzal jsem to k němu maximální rychlostí, kterou jsem v sandálech zvládl vyvinout. Minul jsem Rakvičku, která se dělala na zadku, olizovala si packu a třela si s ní čelo. Po chvíli ze sebe kočka vydala zvuk, který se dal popsat jediné jako odevzdané povzdychnutí, a vydala se za mnou.

Neonový nápis hlásal:

TULOTORIJÁLOVEJ CECH

Doplňovala ho šípka ukazující do úzké, temné postranní uličky.

Zastavil jsem se. Zvuky mých kroků se rozléhaly na všechny strany. Zadával jsem se do tmy.

Rakvička znepokojeně zamňoukala.

Vešel jsem do uličky.

Nový úspěch! Spadl do jasné pasti.

Odměna: Jestli existuje nebe a tys nebyl zaživa úplné hovado, možná tě tam pustí. Protože se teď setkáš se svým stvořitelem.

V temnotě se zapnula tři jasná světla a oslepila mě. Zakryl jsem si oči a ustoupil. Ozvalo se mechanické zasyčení, následované cvakavým ryčením připomínajícím parní stroj. Zaslechl jsem smích, vysoce položený a pisklavý.

Obrátil jsem se a rozběhl. Skopnul jsem sandály a zdrhal hlavní chodbou, pryč od vrat, kterými jsem do tohohle pekla vlezl.

Rakvička zavřískala a rozběhla se za mnou.

Riskl jsem ohlédnutí právě v momentu, kdy do křižovatky vjelo neforemné vozidlo a málem narazilo do protější zdi. Zastavilo se a začalo současně couvat a otáčet se ke mně.

Byl to krám velký jako traktor a s pásy jako tank. Vypadalo to, že ho někdo postavil z náhodně posbíraných kusů rezavého železa a pohromadě drží jen náhodou. Přední část vražedného stroje zabíral rotující ozubený kotouč. Na vrcholu vozítka postávaly tři nazelenalé humanoidní příšerky, měřící možná metr dvacet na výšku a oblečené do potrhaných hadrů a kůže. Ječely na mě a ukazovaly prsty. Jedna měla na hlavě naražené něco, co musel být hrnec na vaření. Vřeštěla a tahala za páky. Z několika trubek se valil hustý černý dým. Ostnaté kolo se roztočilo rychleji, stroj dokončil manévry a rozjel se na mě.

Před očima mi vyskočila nápověda.

Gobliní vraždobagr (mašina)

Rezavý pojezdový systém poháněný parním strojem, postavený k jednoduchému, ale goblinům libému účelu, a to rozježdění neopatrných hrobkařů na sračky. Doufám, že máš platnou protitetanovku pro případ, že by tě jen škráblí.

Nad jezdci se objevila další tři okna. Dvě z nich mi oznámila, že se dívám na:

Goblin (2. úroveň)

Malý, zelený a mazaný. Co goblinům chybí na fyzické síle, to dohánějí elánem a drzostí.

Řidič s hrncem na hlavě si vysloužil jiný popisek.

Gobliní inženýr (3. úroveň)

Inženýři. Incelové gobliního světa. Nejsou schopní si sehnat ženskou, takže jsou permanentně naštvaní. Pokud máš v partě ženy, nejdřív budou útočit na ně.

Neměl jsem čas přemýšlet nad debilností údajů ani nad tím, že poprvé v životě vidím partu opravdových příšer, co se mě chystají zabít. Prostě jsem se hnál k další křižovatce. Mohl jsem buď pokračovat rovně, nebo zahrnout. Napravo se táhla mizerně osvětlená chodba, jen z poloviny tak široká jako ta hlavní, ale pořád dost, aby mě mohli goblini na bagru pronásledovat. Levá odbočka vedla do temného, úzkého koridoru, kam se ten krám nevešel.

To poslední vypadalo na jasnou volbu, přesto jsem zaváhal. Připadalo mi to podezřelé a cítil jsem past. Rovně to nemělo smysl, protože by mě bagr dohnal, než bych se dostal k příštímu rozcestí.

Zahnul jsem tedy doprava. Rakvička mě následovala a pro jednou se mi rozhodla držet po boku. Nezvykle nekočičí chování.

Chodba měřila na šířku asi tolik co standardní silnice a rovný strop byl ve výšce přibližně pěti metrů. Ten i cihlové zdi porůstalo něco zeleného připomínajícího lišejník, což dávalo osvětlení zvláštní nádech. Goblini za mnou kvičeli, jak se snažili otočit vraždobagr. Na ostré zatačky zjevně nebyl stavěný a já získal aspoň chvilkový náskok.

Nedaleko čekala další křižovatka. Těsně před ní jsem si ve zdi všiml dřevěných dveří. Nad ně někdo namaloval

jednoduchý nápis. Muselo jít o úplného idiota, protože použil stejnou barvu, jakou měly cihly, takže se skoro nedal přechít. Ale dokázal jsem to.

TUTORIÁLOVÝ CECH

Pořád ten podivný jazyk.

V okamžiku, kdy jsem to přečetl, písmena zvýraznila zelená záře.

Nový úspěch! Objevil jsi a přečetl oficiální značku hrobky.

Ho ho, ty umíš číst. Fakt dobrý.

Odměna: Od teď budou všechny značky zvýrazněny a snáz je rozeznáš. Blízké cechy se zobrazí na tvé minimapě.

Na jaké minimapě? Fakt jsem potřeboval přijít na to, jak všechno funguje. Kus za mnou se vraždobagr zasekl na rohu a jeden z goblinů na druhé úrovni vřískal a mlátil klackem do hrnce na hlavě inženýra. Třetí se díval přímo na mě a hrozil mi pěstí.

Budou mě pronásledovat do cechu? Nevěděl jsem. Popadl jsem mosaznou kliku a zkusil ji stisknout.

Nic. Zamčeno.

„Co to sakra?“ zamručel jsem a zabušil na dveře. „Hej! Je tam někdo?“

Goblini na druhé úrovni se rozhodli, že nebudou čekat na neohrabaný stroj, a rozběhli se za mnou. Neměli žádné zbroje, ale oba si nesli klacky, na jejichž koncích se houpalo něco, co musel být ananas, i když to stejně jako všechno ostatní nedávalo smysl. Během minuty mě doženou. Rakvička krčící se mi u nohou vztekle zasyčela.

Zpoza vchodu jsem zaslechl rachocení a cvakání zámku. Pak se ve dveřích objevila mezírka. Jasně jsem viděl řetěz, který jim bránil v úplném otevření.

Ze škvíry na mě vykoukla potvora připomínající fousatou humanoidní krysu. Ve tmě jsem nedokázal rozeznat detaily, ale musela být o hlavu menší než já. Tedy vyšší než goblini, ale jen o trochu.

„Co chceš?“ vyštěkla na mě. „Vy mobíci tady nemáte co dělat! Však to víte!“

„Tohle je tutoriálový cech, že jo? Ten hlas říkal, že mám jít sem!“

Vytřeštila na mě oči.

„Ty jsi... ty jsi hrobkař?“ Krysoid ustoupil a pečlivě si mě prohlédl. Uvědomil jsem si, koho mi připomíná. Krysího učitele mistra Třísku z *Želv nindža*. „Fakt že jo! U jeho levé kozy, máme otevřeno a já si toho ani nevším! Musel jsem zaspát ohlášení. Starému Mordecaiovi už nikdo nic neříká. Dřív nám aspoň každých pár cyklů posílali newsletter. Potom to přestalo. Předpokládám, že škrtý v rozpočtu. Furt se snaží ořezat náklady na minimum. Já myslel, že budeme otvírat nejdřív za dva roky!“

„Pusť mě dovnitř!“ přerušil jsem ho. Obrátil jsem hlavu ke goblinům, kteří zatím zkrátili vzdálenost. Jeden se ke mně pomalu přesouval zleva a druhý se mě snažil obejít, aby mi odřízl únikovou cestu.

„Otevři ty zatracený dveře!“ zařval jsem.

Bližší goblin křikl něco na krysáka, který se zjevně jmenoval Mordecai. Goblinímu jazyku, tvořenému samým kvíčením a brbláním, jsem nerozuměl. Mordecai mu odpověděl stejně. Oba se zasmáli.

„Promiň, hrobkaři,“ řekl mi krysák. „Trvalo ti to moc dlouho. Nemůžu otevřít, když jsou před prahem mobíci. Pravidla jsou pravidla.“

„Mně to trvalo?“ ucedil jsem a přešel do bojového postoje. Jeden z goblinů mě zkusil nalákat hraným výpadem. Ananas při tom odpadl a rozpleskl se na zemi. Goblin zanađával a odkopl ho stranou. Udělal jsem krok zpět. Rakvička mi stála mezi nohama. Vztekle syčela a prskala.

„Aspoň mi řekni, jak mám otevřít ty zatracený poklady!“

Mordecai se odmlčel, jako by o tom musel přemýšlet.

„Je to v sekci *Odměny a poklady* ve tvém inventáři,“ řekl nakonec. „Jenže zatím se k tomu nedostaneš, chlapče.“

„Jak otevřu aspoň ten inventář?!“

Druhý goblin se po mně ohnal, ale rána šla úplně mimo. Takhle zblízka vypadali stejně jako ve filmech a hrách. Mrňaví, zelení, převážně plešatí, se špičatýma ušima a obličejí s ostrými rysy a spoustou špičatých zubů. Hlavou mi blesklo, že si emzáci museli do detailu nastudovat pozemskou mytologii.

Někde v dáli vraždobagr konečně zahnul a s burácením se rozjel k nám.

„Musíš dokončit tutoriál.“

Goblin s ananasem mě znovu zkusil praštit. Počkal jsem, až se klacek prožene kolem, přiskočil k němu, dal mu direkt do nosu a vzal ho levým hákem do spánku. Okamžitě se svalil. Při zásahu se nad ním objevil barevný proužek. Uvědomil jsem si, že to musí být ukazatel životů. Opravdu jako ve hře, neobjeví se, dokud někdo není zraněný. Hned se zmenšil na polovinu a změnil barvu ze zelené na rudou. Goblin přišel o půlku zdraví.

Dal jsem mu slušnou pecku, ale ne ničivou. Připadalo mi, jako bych vrazil desetiletému děcku.

První goblin se vyděšeně zadíval na svého kamaráda, otočil se a zdrhal k buldozeru.

Pěst mě pekelně bolela. Už dlouhé roky jsem se k žádné reálné rvačce ani nepřiblížil. Většinu času u pobřežní hlídky jsem strávil na kutru jako technik. Nikdy jsem se

nedostal k opravdovému prosazování zákona. Většina lidí, která u ozbrojených složek nesloužila, si nicméně neuvědomuje, jak moc jsme trénovali. Považovali nás za glorifikované plavčíky a záchranáře. Netušili, že nás neustále drilovali v boji muže proti muži.

„Jak to mám sakra udělat, pokud mi neotevřeš?“ zařval jsem a kopl goblina do žeber. Pocítil jsem uspokojivé zapras-kání. „Copak mi k tomu nemůžeš dát přístup hned?“

„Tak to nefunguje, chlapče,“ ujistil mě Mordecai. „Nemůžeme dovolit, aby se po hrobce potulovali necvičení hrobka-ři. Kromě toho, poklady nemůžeš otevřít mimo bezpečnou zónu. Jestli nejsi naprostý idiot, nejspíš chápeš, že v takové zrovna nejseš.“

Goblinův ukazatel zrudl, ale jeho majitel pořád dýchal. Jedna malinká vzdálená část mé osobnosti se děsila, že ho plánuju zabít. Navzdory tomu, že byl ozbrojený, bylo až trapně snadné mu něco udělat. Ale stačilo se podívat na vraždobagr, který přibrzdil, aby mohl nabrat jeho kámoše, a všechny potenciální výčitky bez rozloučení vyskočily z okna. Popadl jsem oběma rukama bezvědomého goblina za hlavu a začal jsem jí mlátit o kamennou podlahu. Bušil jsem s ní, dokud ukazatel nezmizel.

„Hej! Hej!“ křičel na mě Mordecai. „Stop! Nic takového!“

„Na čí seš vůbec straně?“ obořil jsem se na něj. Pak mi došlo, že krysák neřve na mě.

Obrátil se ke mně zády a křičel dovnitř toho svého cechu. „Sem teď nesmíš!“

Rakvička. Řval na mou prokletou kočku, která se rozhodla, že toho má plná řídítka, a protáhla se dovnitř.

Před očima se mi objevila sada *Nových úspěchů* následovaná dalším textem, ale místo aby se vše hned přehrál, změnilo se to na kupu blikajících zpráv v levé části mého výhledu. Pochopil jsem, že bych na ně mohl mentálně kliknout. Umělá

inteligence, nebo kdo tenhle cirkus řídil, zjevně chápala, že není rozumné oslepit mě hromadou blbých herních hlášek. Ne, když mi hrozilo opravdové nebezpečí.

„Otevři ty zkurvený dveře!“ zaryčel jsem.

„Chlapče, seber si to své zvíře!“ řekl mi Mordecai. V jeho hlase jsem rozeznal náznak paniky. „Budu v průseru, kdyby zjistili, že jsem dovnitř pustil hrobkaře proti pravidlům.“

„Otevři,“ zopakoval jsem. „Teď je tu bezpečno, ale za pět sekund nebude. Pusť mě dovnitř!“

Dveře se prudce zavřely, zacínkal řetěz a rozletěly se dokořán. Proskočil jsem jimi těsně předtím, než kolem projel vraždobagr a rozdrtil tělo mrtvého goblina. Brzdy kvílely, ale stroj pokračoval dál, protože pásy promazané vnitřnostmi prokluzovaly. Goblini nahoře se obrátili a zadívali se na mě právě včas, aby viděli, jak jim ukazuju fákáče. Poté, co jsem zabouchl, zakvíčeli vzteky.

3.

Jakmile dveře zapadly, objevilo se hlášení.

HALA TUTORIÁLOVÉHO CECHU

Toto je bezpečná zóna.

Varování: Odpočet času do kolapsu patra
je stále aktivní.

„Neměl jsem tě pouštět dovnitř,“ oznámil mi Mordecai a nervózně si o sebe třel chlupaté dlaně. Prohlédl jsem si ho pozorněji. Měl na sobě černou vestu, modré kalhoty a obnošené sandály. Okamžitě vyskočilo informační okno.

Mordecai – krysí chuligán (50. úroveň)

Cechmistr halý | Nebojové NPC

Chuligáni jsou nejchytřejší, nejrychlejší a nejškaredější druh krysáků. Ačkoli nejsou tak nabašení jako krysí bestie ani kolem sebe nemrskají ohnivými koulemi jako krysí šamani, nabízejí to nejlepší z obou světů. Jsou fyzicky silní a mají slušný talent pro magii.

Zavřel jsem popisek. Zvenku jsem pořád slyšel ryk goblí-
ního stroje.

V duchu jsem klikl na první z upozornění, která mi visela
na hranici periferního vidění.

Chyba: Přístup odepřen, dokud nedokončíš tutoriál.

Všechna okna se slepila do jediné blikající složky.

Stál jsem v místnosti velké jako školní třída. Jedné straně
dominoval krb a postel. Levou polovinu lemovaly poličky za-
plněné nejrůznějšími krámy a zarámovanými fotkami bytos-
tí připomínajících ptáky. Zbytek tvořil ošoupaný oválný ko-
berec a prázdný stůl. Kolem stálo pár židliček, přesně jako ve
škole. Obrátil jsem se zpátky.

„Dá se odsud dostat i jinudy?“ zeptal jsem se.

„Cože?“ Krysák mi nevěnoval pozornost. Soustředil se na
kočku.

„Hej, Morty. Tohle je jediný východ?“

„Mordecai, chlapče. A ano, ano. Samozřejmě.“

„Ti zelení kretění tam na mě budou čekat, až vylezu?“

Rakvička vyskočila na poličku a překloupila tlapkou vázu.
Vysypal se z ní jemný popel.

„Mami!“ zaječel Mordecai, rozběhl se tam a snažil se koč-
ku zahnat. Natáhl se k váze, ale nedosáhl na ni. „Do pekla
s tímhle tělem.“ Otočil se ke mně. „Mohl by sis tu bestii chytit?
A vzít ji pryč?“ Náhle kýchl. „Nejspíš jsem alergický.“

Pochyboval jsem, že to kýchnutí způsobila alergie. Spíš za
to mohl obláček rozvířeného popela.

„Doprdele, chlape,“ utrousil jsem.

*Musíš být opatrný, napomenul jsem se v duchu. Sice nevy-
padá kdovíjak drsně, ale má úroveň 50. Takže to bude zatraceně
silný hajzlík.*

„Můžeš mi pomoci? Budou na mě čekat, nebo ne?“

„Ano. Ne. Nejspíš. Je to komplikované. Jeden bude možná čekat. Druhý se určitě vrátí ke svému klanu a přivede ostatní. Rozmlátil jsi tomu chudákovi goblinovi hlavu na kaši. Za hodinu tady bude celá jeho rodina.“

Rakvička právě objevila na druhé straně místnosti zapálený krb, ve kterém to vesele praskalo. Sedla si před něj, zvedla tlapku a začala si ji olizovat.

A do hajzlu.

„Fajn,“ prohlásil jsem. „Opovaž se ty dveře zamknout.“
Zaslechl jsem za sebou: „Všude roznášíš popel mé matky...“
Pak se dveře zabouchly.

Gobliní bagr se otáčel o deset metrů dál ve snaze vrátit se, odkud přijel. Inženýr s ním najel do zdi. Rotující ježaté kolo házelo jiskry, jak ostny dřely o kámen. Z mrtvolý zůstal mastný krvavý flek a rozdrčené kosti. Vypadal hůř než přejítá veverka.

Zbývající goblini ke mně stáli zády. Rozběhl jsem se k jejich vozítku.

Na zadní části vraždobagru byl přidělaný žebřík. Zdálo se, že je vyrobený z kostí svázaných provázkem. Jeden z goblinů se určitě otočí. Musel jsem je sundat co nejdřív. Pokud by mi některý zdrhl a varoval členy klanu, skončil bych. Nutně jsem potřeboval tutoriálový cech. Mohl jsem udělat jen jedno jediné.

Když jsem se drápal nahoru, rozdíral jsem si o hrany kostí chodidla. Musel jsem se kousnout do rtu, abych nezařval bolestí. Zabral jsem a vyskočil na střechu.

Vraždobagr dělal takový rámus, že si mě pořád nevšimli. Na korbě na mě čekala kožešinou potažená díra s lavičkami pro cestující. I přes polstrování mě podlaha páčila do holých nohou. Smrdělo to tam spáleným térem a zvířecím pižmem. Stroj mohl převážet tak patnáct goblinů plus řidiče s vlastním sedadlem vpředu před spoustou vibrujících a poskakujících pák a ventilů. Goblin s hrcem na palici něco vřískal, zatímco

s nimi manipuloval. Z trubek po stranách vycházel kouř a syčící pára. Vozidlo se třásl jako bojler těsně před explozí.

Na rozdíl od hlavní chodby tu byl kamenný strop mnohem níž. Jakmile jsem se postavil a narovnal, mohl jsem se natáhnout a dotknout se ho. Skoro. Pořád jsem zbytkem mozkové kapacity žasl nad představou světa přestavěného na koridory a tunely.

Vyrazil jsem kupředu a popadl obyčejného goblina, který stále svíral klacek, byť už bez ananasu. Skoro nic nevážil, což mě překvapilo. Něco zavrčel a neúspěšně se mě pokusil praštit. Vší silou jsem jím hodil před sebe.

Ječící příšera proletěla těsně nad inženýrem, který teprve začal reagovat. Plachtící goblin se daleko nedostal, protože se odrazil od stěny přímo do rotujících ostnů. S inženýrem nás pokropila krvavá sprška.

Ten zavrčel a bleskově tasil malý zakřivený nůž. Vyskočil ze sedadla a pustil se do mě.

Kurva.

Pohyboval se mnohem rychleji, než jsem čekal. Zapomněl jsem, že je to jiný druh, a navíc o úroveň silnější než jeho parťáci. O dvě úrovně lepší než já.

To byl ale blbý nápad. Co mi to Bea vždycky říkala?

Ty se nikdy nezastavíš, aby ses zamyslel, prostě do toho skočíš po hlavě!

Nakopl jsem goblina bosou nohou. Neřízený bagr ryčel a hobloval zeď. Vibrace nabíraly na intenzitě. Měl jsem pocit, že stojím na ždímačce, do které někdo hodil kromě oblečení i pořádný šutr.

Goblin na mě kvičel hrdelním jazykem.

„Seš v mém světě!“ zařval jsem na něj. „Mluv mým jazykem, ty úchylný zelený hovado!“

K mému překvapení se goblin ušklíbl. Jasně jsem na něm viděl, že mi rozumí. Přehodil si nůž z ruky do ruky. „Ale ty

nemluvíš svým jazykem,“ sykl na mě. „Používáš syndikátní standard, pitomý otroku. Naprogramovali ti ho do palice. Fakt si myslíš, že se dožiješ –“

Větu nestihl dokončit. Zatímco se bavil vlastním proslovem, skočil jsem po něm, strhl mu z kebuly hrnec a pořádně ho s ním napálil do ksichtu. Kolem se rozletěly špičaté zuby a goblin se zapotácel. Znovu jsem ho praštil, až odletěl na stranu a málem přepadl. Ve chvíli, kdy jsem ho poprvé zasáhl, se nad ním objevil ukazatel zdraví, pořád zelený. Inženýr zaúpěl, definitivně ztratil rovnováhu a převálil se přes okraj bagru. Nůž při tom pustil.

Udělal jsem krok a podíval se za ním. Stroj se chvěl a posouval, ale opačným směrem. Goblin ležel na zádech a zbývaly mu tři čtvrtiny zdraví. Pád mu zjevně vyrazil dech.

Když se začal zvedat, hodil jsem po něm hrnec. K vlastnímu úžasu jsem ho trefil do čela. Zařval a zkusil si sevřít rozraženou hlavu.

Odhadl jsem vzdálenost. Něco přes dva metry. Jako děcko jsem doskočil i dál.

Ale co, sakra.

Prostě jsem se odrazil a nohama zamířil na hrudník a břicho.

Nejsem si jistý, jestli jsem to už zmínil, ale je to důležitá informace. Na výšku mám metr devadesát a vážím přes metrák. Přestože jsem nebyl v takové formě jako během aktivní služby, pár let jsem chodil třikrát týdně do posilovny a snažil se nabouchat. Moje tělo si přirozeně udržuje svaly. Táta hrál americký fotbal jako obránce. Máma měřila skoro metr osmdesát. A její táta hrál centra za Oregon, než se dal na kariéru bachaře.

Snažím se tím naznačit, že jsem fakt velký chlap. Goblin byl mrňavý, proti mně takové malé nic. Dopad zafungoval jako rána kladivem do koblihy. Neměl šanci. Ze všech tělesných otvorů mu vystříkly různé tekutiny.

Vraždobagr řval ještě hlasitěji. Zadíval jsem se na své dílo a málem se poblil. Před očima mi naskákala nová hlášení. V periferním vidění se objevila nápověda. Otočil jsem se, abych si ji mohl přečíst.

Gobliní vraždobagr: Hrozí exploze bojleru.

Text doplnil odpočet.

00:00:12

00:00:11

Kurva. Ono to bouchne.

Rozběhl jsem se zpátky k cechu, ke vchodu necelých třicet metrů daleko. Stihnu to? Neměl jsem čas o tom přemýšlet. Prostě jsem makal a snažil se na dlaždicích pokrytých rozježděným goblinem neuklouznout. Rozrazil jsem dveře, skočil dovnitř a hned se o ně opřel, abych je zabouchl. Prudce jsem vydechl v očekávání exploze.

Bam!

Svět se otrásl. Dveře sebou škubly a mnou to hodilo na podlahu. V uších mi zvonilo. Vstup vydržel a nezdálo se, že bych utrpěl nějaké zranění. V rohu seděla Rakvička, naježená a vztekle syčící.

„Co jsi to sakra udělal, kluku?“ zeptal se Mordecai. „Ta brána je vyrobena tak, aby vydržela kinetický úder z hvězdného křížníku. Nikdy jsem neviděl, že by se tak otrásla.“

„Hm,“ zabručel jsem a posadil se. V uších mi stále zvonilo. „Ten gobliní krám narazil do zdi a explodoval.“

Mordecai pomalu přikývl. „Rupnul bojler. Jejich šaman ho nejspíš očaroval pro případ exploze. Kouzlo směřovalo energii výbuchu k nejbližšímu negoblinovi. Máš sakra štěstí, že ses

dostal sem. Soustředěná exploze, i relativně malá, obsahuje víc energie, než si dokážeš představit.“

Rakvička se rozhodla, že je po všem, a vrátila se na své nové oblíbené místo před krbem. I normálně vypadala jako koule chlupů, ale teď byla extra naježená a ocasem mrskala sem a tam. Jasně jsem na ní viděl, jak je nasraná.

„Ta tvoje bestie se vydělala do popela mé matky,“ postěžoval si Mordecai a zavrtěl smutně hlavou. „Tohle se mi fakt nevyplatilo. Fakt ne.“

„Hele, pane cechmistr,“ řekl jsem mu a opřel se unaveně o zed'. Srdce mi divoce bušilo o hrudní koš. Celého mě pokrývala gobliní krev. Chodidla mě bolela a přišlo mi, že šlapu do mísy plné namletého masa na hamburgery. Otrásl jsem se.

Potřebuju boty. Boty a kalhoty.

„Co se to sakra děje? Co má znamenat tahle hrobka? To jsou opravdu všichni mrtví? Co mám kurva dělat?“ Hlavu mi naplnil milion otázek. Uvědomoval jsem si, že mě nejspíš dokáže přetrhnout na dvě půlky, ale musel jsem se snažit, abych ho nepopadl za tu debilní vestu a nezačal s ním třást, dokud ze sebe všechno nevysype. „A kdo jsi sakra vůbec ty? Proč jsi tady? Co to ve skutečnosti –“

Mordecai zvedl ruce.

„Fajn, fajn. Zpomal, chlapče. Je mi jasné, že jsi zmatený. Vím, jaké to je. Stalo se mi to samé. Všechno se dozvíš. Proto jsem tady. Než začnu, musím vám oběma něco vysvětlit.“ Otočil se ke kočce, která si ho měřila vzteklým pohledem. „Jmenuji se Mordecai a jsem nebojové en-pé-cé. Pokud neznáš herní termíny, znamená to nehratelná postava. Býval jsem jako ty. Přišel jsem o svůj svět. Stalo se to před mnoha soláry. Byl jsem hrobkař. Dostal jsem se až do jedenáctého patra a pochopil, že dál to nepůjde. Jakmile sestoupíš do desátého, nabídne se ti několik možností, jak se z hrobky dostat. Čím hlouběji pronikneš, tím lepší jsou.“

Došel k polici s převrženou vázou a zvedl záramovanou fotku s ptačí postavou. Podal mi ji. Vypadalo to úplně jako normální záramovaná fotka, jen se zvláštním materiálem rámu a obrázkem ořezaným do oválu.

„Takhle jsem dřív vypadal. Je to fotka mého bratra. Narodil jsem se jako orloun, ale ve třetím patře hrobky jsem si přehodil rasu na proměněnce. Měním vzhled pokaždé, když se můj cech přesune.“

Znechuceně se podíval na své chlupaté tlapy a pokračoval.

„Po otevření hrobky pracuju v cechu, jako je tento. Později, po kolapsu třetího patra, se tenhle můj pokoj přesune mnohem hlouběji a moje forma se změní. Většinu času trávím prací v kouzelnickém cechu, kde se můžou hrobkaři učit kouzla, pokud si vybrali magicky nadanou postavu. Během sezón, co jsem zažil, se tam dostala jen hrstka hrobkařů. Většina desáté patro nedá.“

„Proměněnec umí měnit podoby?“ zeptal jsem se a zadíval se na obrázek. Nedokázal jsem rozeznat, jestli je to opravdu fotka, nebo něco nakresleného. Orlounovy oči se mi zavrtávaly do mozku. Vypadal jako zlatý orel. Křídla, jaká se malují andělům, měl složená na zádech.

„Ano,“ odpověděl Mordecai a povzdychl si. „Vyrobili mi kopii domova včetně veškerého majetku, když jsem se rozhodl stát cechmistrem. Zbylo mi jen pár vteřin, abych sebral aspoň něco, než to všechno rozdrtili na prach. A při přesunu vždy změni mou podobu. Pokaždé na něco jiného, ale je to druh mobíka z aktuálního patra hrobky. Netuším proč.“

„Mobíka?“

Znechuceně zavrtěl hlavou. „Mob nebo taky mobík. Druh vygenerované postavy, většinou nepřátelé. Hrobka je jich plná.“

„Tomu nevěřím,“ řekl jsem. „Takže jste emzáci? Z jiný planety? A jak nás ta hra, nebo co to je, může tak dobře znát?“

V některých textech se mluvilo o incelech, steroidech a Jeanu-Claudu Van Dammovi!“

Mordecai přikývl. „Každá hrobka je vystavěná speciálně pro obyvatele dané planety. Stráví spoustu času, opravdu spoustu, přípravou, aby místní dostali šanci hru a notifikace aspoň trochu chápat. Snaží se o autentičnost. Neměl bych ti nic z toho říkat, ale pokud máš mít šanci na úspěch, potřebuješ rozumět aspoň části toho, co se děje.“

„Vůbec nic nechápu,“ postěžoval jsem si frustrovaně.

Mordecai zavrtěl hlavou. „Vy lidi jste vždycky stejní. Tohle je sedmá nebo osmá planeta osetá lidmi a je to furt doko-la. Chcete vědět proč. Proč? Proč prostě nedokážete přijmout, že se okolnosti změnily, a jít s proudem? Má rasa většinou vydrží v hrobce déle než vy. Protože jdeme s proudem. Přizpůsobíme se.“

Nevěděl jsem, co na to říct. Bylo toho na mě moc. Lidmi osídlené planety? Znamenalo to snad, že ten pomatenec s úchylným účesem, co rozebíral konspirační teorie v televizi, říkal pravdu? Lidi nejsou unikátní – prostě je někdo někde vysadil, dokud nepřišlo... tohle?

Mordecai mi v očích rozeznal zmatek a povzdychl si. „Fajn. Řeknu ti zrychlenou verzi.“ Přitáhl si židličku, posadil se a ukázal na druhou. „Udělej si pohodlí.“

„Existuje šest základních ras, kterými Syndikát osévá planety. Lidi jsou jedna z nich. Syndikát najde kompatibilní svět, pár jich tam nasype, počká nějaké to milénium a kontaktuje největší osadu. Obvykle to provedou po zformování civilizace, ale dlouho před průmyslovou revolucí. Pokud existuje vláda, počítá se to jako první kontakt. V právním slova smyslu, což jim dává nárok později sklidit celou planetu.“

„Jak?“ zeptal jsem se. „Proběhlo to během jediného okamžiku!“

Mordecai pokrčil chlupatými rameny. „Technologie, kterou nejsi schopný pochopit, ti může připadat jako magie. Z tvého pohledu jsou to čáry a kouzla. Jako ve filmu *Čaroděj ze země Oz*, ale tobě se nikdy nepodaří nahlédnout do zákulisí.“

„Ty jsi viděl *Čaroděje ze země Oz*?“

„Cechmíři se na každou hrobku chystají dlouhé roky. Chlapče, já jsem na vaší planetě déle, než jsi ty naživu. Přípravný tým sem dorazil ve třicátých letech, zrovna vyšla kniha *Hobit*. Já opustil svou předchozí sluneční soustavu a přesunul se do přípravné fáze tady u vás v roce 1964. Znáám Zemí a její zvyky stejně dobře jako ty. Dokonce jsem se jednou mohl proměnit na člověka a všechno pořádně obhlédnout. Šel jsem do

videopůjčovny a ukradl pár kazet s Jamesem Bondem. Fakt jsem ocenil, když jste konečně začali všechno digitalizovat.“

„Jak dlouho jsi cechmistr?“

Mordecai zavrtěl hlavou. „To ani nechceš vědět. Hele, vaší planetě vypršelo právo na vyhlášení nezávislosti. Mohli jste to udělat do padesáti let od prvního kontaktu a prošvihli to o několik miléníí, nebo kdy jste to postavili ty jehly uprostřed pouště. Korporace Borant má dlouhý seznam světů na těžbu, proto na vás došlo až teď.“

Zatočila se mi hlava. „Takže oni nám chtějí sebrat všechny minerály?“

Mordecai přikývl. „Tak nějak. Boranti jedou ve vzácných elementech. To, co natěží, se vejde do jednoho transportéru. O téhle části procesu toho moc nevím. Ale ty elementy nejsou důležité. Vesmír je obrovský a všude se dá něco dolovat. To není hlavní důvod, proč jsou tady. Ačkoli Borant na těžbě něco vydělá, největší peníze jim jdou ze hry. Z *Hrobky*.“

„Jak?“

„Copak to furt nechápeš? Syndikát tvoří tři miliardy nezávislých slunečních soustav. Každou sezónu má na síti premiéru nová *Světová hrobka*. Kvadrilióny občanů Syndikátu jsou jí posedlí a neustále ji sledují.“

„Takže je to jako televizní pořad? Blbá reality show? Jako *Kdo přežije?*“

„Některé z těch, co se u vás točily, jsou náhodou dobré. Ale ano, reality show. Akorát spíš ve stylu *Běžícího muže*, jestli jsi ten film viděl.“

Měl jsem co dělat, abych nespádl ze židle.

Jsem v emzácké reality show. Doprdele.

Bea se vždycky chtěla dostat do televize. Snažila se nacpat do nejružnějších takových pořadů. Já? To bych si radši vrazil do oka rozžhavený pohrabáč. Chvilíčku jsem přemýšlel, kde asi skončila moje bývalá a jestli ještě žije. Asi ne. Na Bahamách

bylo při příchodu apokalypsy pět ráno, takže spala v hotelu. Nejspíš ve stejné posteli jako ten její kretén. I kdyby zázrakem přežila, sama by po podivně osvětlených schodech do podzemí určitě nevlezla.

„Takže nás teď někdo sleduje?“ zeptal jsem se a nejistě se rozhlédl.

Mordecai spráskl ruce. „Hned se k tomu dostanu. Jelikož se k nám zjevně nikdo další nechystá připojit, začneme s tutoriálem.“

Mordecaiova pravá ruka se rozzářila a já zase pocítil v mozku divné zabzučení. Rakvička zasyčela a zahrabala do vzduchu.

Získal jsi přístup k hrobkařské nabídce.

Okolí zablikalo a ve výhledu se mi objevilo pár nových věcí. Dlouhý zelený proužek, zjevně ukazatel zdraví, v pravém horním rohu. Odpočet času se přesunul o řádek níž. Blikající složka zůstávala nalevo. A vpravo dole vyskočila minimapa. Přesně jako v počítačových hrách.

„Právě jsi dostal notifikaci,“ oznámil mi Mordecai. „Hrobkařskou notifikaci. Existuje několik druhů, ale tenhle uvidíš jen ty sám. Oproti tomu systémové zprávy uvidí všichni bez ohledu na to, ve kterém patře zrovna jsou. Ty může odříkávat jiný hlas. A pak jsou tu upozornění jen pro dané patro a tak dál.“

„V levém horním rohu mi něco bliká,“ řekl jsem.

„To jsou zprávy o herním stavu. Nejspíš ze rvačky s gobliny,“ vysvětlil Mordecai. „Zatím na to nesahej. Dostaneme se k tomu. Nejdřív se soustřeď na mapu. Vidíš ji vpravo dole? Koukni se na ni a snaž se myslet na to, že se na ni díváš.“

Udělal jsem, co po mně chtěl, a mapa se zvětšila, až mi zaplnila výhled. Byl to jednoduchý šedomodrý nákres,

zobrazující chodby a místnosti. Většina blízkých oblastí zůstávala prázdná. Ukazovalo mi to jen místa, jimiž jsem prošel, do vzdálenosti možná dvaceti metrů od mé pozice. Uvnitř cechu jsem viděl zelenou tečku. Vedle ní se objevily dvě další. Modrá a bílá. Soustředil jsem se na modrou a objevilo se informační okénko:

Princezna Rakvička

Bílá tečka mi oznámila, že je to:

Cechmistr Mordecai

Místnost, ve které jsme se nacházeli, byla podbarvená žlutě. Když jsem se na ni zadíval, na mapě se zobrazil nápis:

Tutoriálový cech

Na chodbě jsem postřehl trojici iksek. Na jedno jsem klikl.

Mrtvola – Goblin (2. úroveň)

Mentálně jsem se odtáhl a mapa se poslušně zase zmenšila. „Výborně, výborně,“ zabručel Mordecai. „Ty jsi zelená tečka, modré jsou další hrobkaři, bílé enpécéčka jako já, a mobíci jsou červení. Existují i jiné druhy, na to časem přijdeš sám. Mímo chodem, žádní hrobkaři ani mobíci ti do nabídek nevidí, ale dokud jsi v mém cechu, já vidím, co ty. Umíš otvírat a zavírat nabídky, což je dobře. Teď se znovu soustřeď na mapu. Představ si, jak se ji snažíš sevřít. Pak ji přetáhni po obrazovce. Tak si můžeš herní rozhraní přizpůsobit podle sebe.“

Takhle to pokračovalo, zatímco mi vysvětloval, jak co otvírat a zavírat a ovládat. Stačilo pomyslet a okamžitě mi před

očíma vyskočila nabídka s různými složkami. Bylo to docela intuitivní, ale uvědomoval jsem si, že mi potrvá, než si zvyknu na ten podivný fakt... že to mám všechno přímo v hlavě.

První nabídku představovaly hráčské statistiky. Nějaká počítačová, a dokonce i stolní RPG jsem v životě hrál, takže mě to nepřekvapilo. Teda, v základě. Moje vlastnosti hra ohodnotila jako:

Síla: 6
Intelligence: 3
Konstituce: 5
Obratnost: 5
Charisma: 4

Podle Mordecaie jsem ty statistiky nemohl přímo měnit. Ještě ne. Za každé zvýšení úrovně jsem dostal tři body, ale nemohl jsem je rozdělit, dokud si nevyberu rasu a povolání. A to jsem mohl udělat až ve třetím patře. Prozatím mi ta čísla hra přidělila podle toho, jaký jsem doopravdy. Krysák dodal, že dospělý člověk má v průměru mezi třemi až pěti v každé ze základních vlastností, takže šestka v síle je fajn.

Prý můžu najít předměty a lektvary, které mi hodnoty dočasně nebo permanentně změní, ale zatím jsem nemohl dělat vůbec nic.

„Proč musíme na výběr rasy a povolání čekat až do třetího patra?“ zeptal jsem se.

Pokrčil rameny. „Tahle operace stojí spoustu energie. Řekl bych, že pokud se nedostaneš do třetího patra jen tak, nemá smysl do tebe investovat prostředky na transfiguraci. Povolání je snadné. Změna rasy ne. Promění tě to do základu až na buněčnou úroveň. Proč plýtvat šťávou na někoho, koho v prvním patře rozpustí na kaši masožravka?“

Do té chvíle jsem o tom vůbec nepřemýšlel.

Můžu se proměnit na úplně jinou bytost.

Kdyby se jednalo o normální počítačovou hru, šel bych do toho hned. Nikdy jsem nehrál za lidi, pokud jsem dostal na výběr. Permanentní změna mě osobně na něco jiného... z té představy se mi udělalo zle. Budu si to muset rozmyslet a řešit to, až na to dojde.

Pár minut jsem brblal kvůli trojce v inteligenci. Jasně, v matice jsem nikdy neexceloval, ale za uslintaného idiota jsem se nepovažoval. Dokázal jsem opravit skoro cokoli elektrického, stačilo to jen pořádně prozkoumat. Třeba můj kamarád Billy Maloney, to byl opravdový debil. Před týdnem vylezl z hospody a vyčůral se na kolo jízdního policajta, zatímco fízl jen pár metrů od něj někomu vypisoval pokutu za veřejné opilectví. Billy si inteligenci tři zasloužil. Nebo spíš rovnou dvojku.

Billy je mrtvý.

Ještě pořád ho nepustili z vězení. Nepřišel se ohlásit, tak ho sebrali na ulici.

Je mrtvý stejně jako všichni ostatní.

Zahnal jsem ty myšlenky do temného koutku své mysli.

Když jsem si na inteligenci postěžoval Mordecaiovi a použil Billyho jako příklad, řekl mi na to: „Inteligence ti řekla, že to kolo patří policajtoví. Moudrost tě varovala, abys na něj nemočil. Všichni máme statistiku moudrosti, ale na seznamu se nezobrazuje. Dřív to dělala, ale změna moudrosti příliš mění osobnost, proto to dnes už nejde. Nevím, jak vysokou inteligenci by přiřadili Billymu, ale vsadím se, že pětkovou moudrost určitě ne. Nestarej se o tu trojku, vadilo by to jen v případě, že bys chtěl magické povolání. Tobě bych radil vsadit na něco, co používá fyzickou sílu.“

To mě uklidnilo a Mordecai mě vzal do další nabídky.

Jmenovala se *Hodnocení*. Klikl jsem na ni. Seznam, který se mi promítl do výhledu, mě překvapil.